

jo indbrømme mig, at naar man overhovedet ikke veed, hvor man skal finde en Modstander, og paa hvilket Standpunkt han staar, er det overordentlig vanskeligt at indlade sig i en Diskussion med ham. Jeg erindrer, at der i gamle Dage var en berømt Mathematiker, der sagde, at dersom man kun vilde nævne ham et Sted udenfor Jordkloden, hvor han kunde staa fast, skulde han spille Boldt med hele Jordkloden, og det ærede Mindretal har gjort det Indtryk paa mig, at det har søgt et saadant Standpunkt udenfor Straffelovens Mulighed, og at det, hvis det havde kunnet finde et saadant Sted, vilde kunne have spillet Boldt med hele den militære Straffelovgivning. Men ubeldigvis for Mindretallet har det ikke viist sig at være nogen Archimedes, og der vil vel sagtens heller ikke være nogen, der kan anvise det et Standpunkt, hvor det kan faae et saadant Fodfæste. Jeg antager derfor ikke, at de Hindringer for Lovens Gjennemførelse, som jeg maa antage, at Mindretallet har tilstøttet, vilde kunne faae de tilføjede Virkninger. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at det Standpunkt, som det ærede Mindretal i dette Dieblis fremlaegger for Thinget, ikke er dets Standpunkt, idet det Forslag, som det nu anbefaler det høie Thing ikke at give Tilslutning, har fundet det ærede Mindretals egen Tilslutning indtil den sidste Dag, da Betænkningen skulde afgives; jeg sigter herved til Forslaget om Bøiestrafen. Og hvad det andet Forslag angaar, som jeg maa anse for det, paa hvilket det lægger Hovedvægten, nemlig Vædringsforslaget til § 200, ville de Herrer se, at der i dette Forslag i Virkeligheden ingen Mening er. Jeg antager derfor, at det ærede Mindretal vil ende med selv at tilraade Thinget at stemme imod sit eget Forslag, thi det kan vistnok ikke være dets Mening at faae det vedtaget, som det foreslaar Thinget at vedtage; men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; jeg antager, at andre Udvalgsmedlemmer vilde tage nærmere fat derpaa. Jeg skal indskrænke mig til at anbefale det høie Thing at følge Flertallets Indstillinger i den sidste Forrøstning, at vi derigjennem maa naae at gennemføre en virkelig gunstig Reform. Jeg har endnu kun at udtale overfor den høie Regjering min Anektdenselse af, at den har troet at kunne se bort fra de formelle Betæneligheder, den havde ved Sagens Fremme, og jeg haaber, at den ved sin Medvirkning ogsaa vil bidrage væsentlig til at føre Sagen igjennem paa andet Sted.

Møhr: Paa Grund af tilfældige Omstændigheder har jeg fundet mig foranlediget til at tage Ordet idag, for at begrunde de Vædringsforslag, som Mindretallet har tilladt sig at stille til det foreliggende Lovforslag. Hvad angaar de sidste Udtalelser, der kaldt fra den ærede Ordfører (Bojfen), og som gif ud paa, at vi herten havde havt eller nu havde noget Standpunkt, skal jeg

senere komme tilbage dertil. — De Bemærkninger, som jeg har at gjøre, skal jeg indskrænke saa meget som mulig, idet jeg isørigt skal henvise til Betænkningen, hvoraf det vil ses, at vi ere enige med Flertallet i det Unskelige i, at en tidsførende Reform paa den militære Straffelovgivning maa blive gennemført. Det høie Thing erindrer jo nok, hvorledes det Udvalg, der blev nedsat om denne Sag, blev kaldt det døde Udvalg; men saa som der pludselig Liv i det, og nu er der kommet Liv i det i den Grad, at der skal være Udsigt til at faae Loven gennemført; men hvorfra Impulsen til den Overenskomst, der skal skabe denne Lov, er kommen, skal jeg ikke her indlade mig paa; vi have jo idag hørt af den ærede Ordfører, at denne Overenskomst skriver sig fra Hensynet til — Kommandointereserne, tror jeg, og det var, han kaldte dem. Det vil jo være i det høie Things Erindring, hvorledes der ogsaa ifjor danne sig saadanne Overenskomster, som vistnok ikke alene overraskede det høie Thing, men ogsaa mange Andre. Skulde denne Overenskomst nu være en heldbringende og lykkelig Overenskomst, kan jeg jo ikke have Noget imod, at der kommer et godt Resultat ud deraf, og det kan jo gjerne være, at det har været en sympathetisk Overenskomst, saaledes blev den jo betegnet af den ærede Ordfører. Hvad angaar den egentlige Begrundelse af Mindretallets Forslag, skal jeg fatte mig meget kort, idet jeg isørigt beder det høie Thing undskylde, hvis mine Bemærkninger ikke skulde være saa klare, som jeg kunde ønske, da jeg først idag har overtaget det Over at føre Ordet paa Mindretallets Vegne for disse Forslag. Hvad det første Vædringsforslag, som Mindretallet har stillet, angaar, vil det jo ses, at det nærmest er en Redaktionsændring. Dernæst er det i 5te Linie af § 1 foreslaaet, efter „Handlinger“ at indstøde: „for hvilke der ikke er fastsat Straf i de militære Straffelove“. Meningen dermed er nærmest at gjøre det klart, at for Handlinger, der ikke gaa ind under den militære Straffelovgivning, kunne de Vedkommende straffes efter den borgerlige Lovgivning. Man har f. Ex. her tænkt paa Grundlovens § 43 angaaende Rigsdagens Ukrænelighed. Dette Forslags § 47 lyder: „Naar en Foresat giver med Hensyn til militære Ejendestforhold Befaling til en strafbar Handling, er den Undergionne, som udfører den, angeløs, saafremt han ikke har maattet kunne indse, og det heller ikke isørigt har været ham bekendt, at der ved Befalingen tilføjedes en Forbrydelse.“ Man har nu troet ved Vædringsforslaget til § 1 at kunne gjøre det klart, at om en Mand tilsyneladende ved at paaberaabe sig § 47 kunde tro at kunne frigjøre sig for Straf, vilde han dog komme under Straf efter den borgerlige Lov. Angaaende Vædringsforslaget til § 9 har den ærede Ordfører jo bemærket, hvad det angaar, og vor Mening dermed er, at vore Sønner ikke skulle komme til at agere Vøbler. Vi have derfor foreslaaet, at denne